

τὸ δὲ τέταρτον, ὅσον ἂν τε Φορμίδες καὶ Πρω-
 μιθεΐς, καὶ ὅσα ἐν ἄθῃ. μέγιστος μὲν οὖν ἀ-
 παυτα δὲι περιεχόμεναι ἔχουσιν. εἰ δὲ μὴ, τὰ μέ-
 γιστα καὶ πλεῖστα, ἄλλως τε καὶ ὡς νῦν συ-
 κοφαντεῖσι τοῦ ποιηταί. γεροντότων γὰρ καὶ
 ἔκαστος μέρος ἀγαθῶν ποιητῶν, ἑκάστου τῷ
 δόξου ἀγαθοῦ ἀξιοῦσι τὸν ἓνα ὑπερβαλλεῖν.
 δίκαιον δὲ καὶ τραγωδίαν ἀλλῶν, καὶ τῶν
 αὐτῶν λέγειν οὐδὲν ἴσως πρὸ μῦθου. τὸ το δὲ,
 ὅν ἡ αὐτῆ πλοκῆ καὶ λύσις. πολλοὶ δὲ πλε-
 ξαντες οὗ, λύουσι κακῶς. δὲ δὲ ἄμω ἀεὶ
 προτιθέται, καὶ μὴ ποιεῖν ἐποποιικὸν σύ-
 σμα τραγωδίαν. ἐποποιικὸν δὲ λέγω,
 τὸ πολὺ μῦθον. ὅς εἰ τις τὸν τῆς Ἰλιάδος
 ὄλον ποιῆ μῦθον. εἰκαὶ μὲν γὰρ διὰ τὸ μήκος
 λαμβάνεται τὰ μέρη τὸ ἀπείρον μέγεθος. ἐν δὲ
 τοῖς δράμασι, πολὺ παρὰ τῶν ὑπολήθη ἀ-
 ποβάνει. σημεῖον δὲ, ὅσοι πέρσιν Ἰλίου ὄλον
 ἐποίησαν, καὶ μὴ χεῖ μέρους, ὡσπερ Εὐριπι-
 δης Νιόβην ἢ Μήδειαν, καὶ μὴ ὡσπερ Δι-
 οχλός, ἢ ἐκπύπουσιν, ἢ κακῶς ἀγωνίζονται
 ἐπὶ καὶ Ἀγάθων ἐξέπεσαν ἐν τούτῳ μόνω.
 ἐν δὲ τῆς ἀπειπεταίως καὶ ἐν τοῖς ἀπλοῖς
 ἀετράμασι, συχάζονται ὡν βούλονται διου-
 μαστῶς. τραγικὸν γὰρ τῆτο καὶ φιλαίθρωνον.
 ἔστι δὲ τῆτο, ὅταν ὁ σφοδρὸς μῦθ, καὶ πονηρίας δὲ,
 ἐξ ἀπατηθῆ, ὡσπερ Σίσυφος. καὶ ὁ ἀνδρείου
 μῦθ, ἀδικος δὲ, ἢ πῆθῃ. ἔστι δὲ αὐτο εἰκός, ὡσ-
 περ Ἀγάθων λέγει. εἰκός γὰρ γίνεσθαι πολλὰ,
 καὶ παρὰ τὸ εἰκός. καὶ τὸν χορὸν δὲ ἓνα δὲ
 ὑπολαβεῖν ἢ ὑποκρινεῖν, καὶ μέρος ἐν τῷ
 ὄλον, καὶ συναγωνίζεσθαι μὴ ὡσπερ παρ
 Εὐριπίδῃ, ἀλλ' ὡσπερ παρὰ Σοφοκλεῖ. τοῖς
 δὲ λοιποῖς τὰ διδόμενα μέλλον τῷ μῦθου,
 ἢ ἄλλως. τραγωδίας δὲ. δι' ὃ ἐμβόλιμα
 ἔδουσι, ἀετῶτου ἀξάντος Ἀγάθων τῷ
 ποιούτου. καὶ τοῖς τί διαφέρει, ἢ ἐμβόλιμα ἔ-
 δειν, ἢ ῥῆσιν ἐξ ἄλλου εἰς ἄλλο ἀμύπησιν, ἢ
 ἐπιστόδιον ὄλον;

Κεφάλαιον ιθ.

Περὶ μὲν οὖν ἢ ἄλλων ἢ δὴ εἴρηται.
 λοιπὸν δὲ ἀπὸ λέξεως ἢ διανοίας εἰ-
 πῆν. τὸ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν διανοίας, ἐν τοῖς
 ἀπὸ ῥητορικῆς κείσθω. τῆτο γὰρ ἴδιον μέλλον
 ἐκείνης τῆς μεθόδου. ἔστι δὲ καὶ τῶν διανοίας
 ταῦτα, ὅσα ὑπὸ τῷ λόγῳ δὲ παρεσκευα-
 σθῆναι. μέρη δὲ τούτων, τὸ, τὸ ὅπου δικηναίως,
 καὶ τῷ λυεῖν, καὶ τὸ πᾶσι παρεσκευαίξεν.

Quarta, ut Phorcides, & Prometheus, &
 quæcunque apud inferos. Ac omnia quid-
 dem, maximopere conandum est, ut ha-
 beantur. Sin autem, maxima, & plurima,
 præsertim, ut nunc criminationem obii-
 ciunt poetis. Cum enim boni fuerint se-
 cundum vnamquamque partem, poetæ v-
 num superare singulos in proprio bono
 dignum existimant. Iustum autem est &
 Tragediam aliam, & eandem dicere, ni-
 hil fortasse ob fabulam. Hoc verò intelli-
 gitur in iis, quarum eadem plicatio, & so-
 lutio est. Multi autem, qui bene plicarunt,
 solvant malè. Ac ambo semper cum plau-
 su excipi oportet. Et oportet, quod dictum
 est, sæpe in memoriam reuocare, & non
 efficere, ut Tragedia sit epœica cōstituo.
 Dico Epœicam, quæ multas fabulas
 continet, ut si quis totam fabulam Iliadis
 conficiat. ibi enim propter longitudinem
 partes assumunt conuenientem magni-
 tudinem. In Dramatibus verò multum
 præter existimationem accidit. signum
 verò est, quod quicunque expugnatio-
 nem Ilij totum fecerunt, & nõ secundum
 partem, ut Euripides Hecubam. & non
 ut Æschylus, vel labuntur, vel malè cer-
 tant. siquidem Agathon in hoc solo la-
 psum est. In peripetitiis autem, & in simpli-
 cibus rebus assequuntur, quod volunt, per
 admirabile. Tragicum enim hoc, & gratum
 hominibus. Est autem hoc, quando sapiens
 quidem, sed cum improbitate deceptus
 fuerit, ut Sisyphus: & fortis quidem, sed
 iniustus superatus sit. Atque hoc verisimi-
 le est, ut Agathon dicit. Verisimile enim
 est multa fieri etiam præter verisimile. Et
 existimandum est, chorum esse vnum de
 histrionibus, & partem totius, ac simul
 contendere, non ut apud Euripidem, sed
 ut apud Sophoclem. Quæ verò concedun-
 tur aliis, magis sunt fabulæ, & Tragediæ
 alterius. Quamobrem embolima canunt,
 cum primus Agatho rem talem incepit.
 Atqui quid interest, si quis embolima
 canat, vel dictionem ex alio in aliud ac-
 commodet?

CAPVT XIX.

AC de aliis quidem iam dictum est. Re-
 liquum verò est de elocutione, vel
 sententia dicere. Ac quæ pertinent quid-
 dem ad sententiam, in libris de Rhetorica
 posita sunt: hoc enim methodi illius ma-
 gis est proprium. sunt autem secundum sen-
 tentiam etiam, quæcunque ab oratione pa-
 randa sunt. Et eorū partes sunt, tū demō-
 strare, & soluere, tū perturbationes parare,